

L'estiu de la meva vida

Marxarem de vacances a la Toscana i ens abraonarem alhora al mateix préssec madur

Foto: Marco Magrini

M'agrada l'estiu perquè és un temps com de mentida. Com de prova. Un parèntesi dintre del qual no acaba de passar res de veritat. Un període que exagera, i ho sap, les alegries i que deixa els problemes per més endavant, per setembre, normalment.

M'agrada, a l'estiu, quan tot és menys important i es pot donar importància a altres coses més lleugeres, jugar a acomiadar-me amb frases grandiloqüents perquè l'altra persona es quedi una estona pensant en la conversa i no se n'oblidi de cop, igual que s'oblida què has vingut a buscar a l'habitació o mirar l'hora quan has agafat el mòbil per mirar l'hora. I avui, abans de marxar m'he acomiadat amb un necessito que sigui l'estiu de la meva vida. [Per compensar l'hivern, que no sé on he estat, què he estat fent, què ha passat, qui he sigut.]

M'agrada l'estiu perquè es respira un aire molt espès d'expectatives i es dorm més aviat poc perquè un exèrcit de libèl·lules de color atzurita em porten una llum parlada per la finestra oberta i el temps es desdibuixa entre el son i la vigília, la veritat i el delit.

M'agrada l'estiu perquè tu i jo marxarem de vacances a la Toscana i ens abraonarem alhora al mateix préssec madur, cadascun per un costat, i ens en regalima el suc però no passa res perquè després ens xuclen els precipicis del coll ajaguts a baix del presseguer i t'explico, estimat, a l'estiu ho podem fer, això d'anar vestits de qualsevol manera i una mica despentinats i dur morrandes, i tu rius. I abans de tornar a pujar a la moto decideixes enterrar el cor d'una maçana

que hem compartit abans del préssec per trobar, dius, el lloc exacte l'any que ve quan hi tornem.

I llavors marxen les libèl·lules i arriba la son i penso que està sent l'estiu de la meva vida tot i que sigui un temps com de mentida on no acaba de passar res de veritat.